

5. Kas see ei ole avaldamine tsiteerimise eesmärgil vastavalt direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 3 punktile d, kui tsiteeritud teosed või selle osad ei ole – näiteks taandridade või joonealuste märkuste abil – lahutamatuult uude teksti lõimitud, vaid need tehakse internetis üldsusele kättesaadavaks PDF failidena, mis on linkide abil lisaks uuele tekstile eraldi kättesaadavad?
6. Kas küsimuse puhul, millal on teos direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 3 punkti d tähenduses üldsusele juba õiguspäraselt kättesaadavaks tehtud, tuleb lähtuda sellest, kas see teos oli sellel konkreetsel kujul juba enne seda autori nõusolekul avaldatud?

(¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. mai 2001. aasta direktiiv 2001/29/EÜ autoriõiguse ja sellega kaasnevate õiguste teatavate aspektide ühtlustamise kohta infoühiskonnas (EÜT 2001, L 167, lk 10; ELT eriväljaanne 17/01, lk 230).

**Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Bundesverwaltungsgericht (Saksamaa) 28. augustil 2017 –
Milkiyas Addis versus Saksamaa Liitvabariik**

(Kohtuasi C-517/17)

(2017/C 392/20)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Bundesverwaltungsgericht

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja, apellatsioonkaebuse esitaja ja kassatsioonkaebuse esitaja: Milkiyas Addis

Vastustaja, vastustaja apellatsioonimenetluses ja vastustaja kassatsioonimenetluses: Saksamaa Liitvabariik

Eelotsuse küsimused

1. Kas liidu õigus ei luba liikmesriigil (käesoleval juhul: Saksamaa) jätta rahvusvahelise kaitse taotlust direktiivi 2013/32/EL (¹) artikli 33 lõike 2 punktis a või direktiivi 2005/85/EÜ (²) artikli 25 lõike 2 punktis a sätestatud pädevust kasutades vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata, kuna mõni teine liikmesriik (käesoleval juhul: Itaalia) on andnud taotlejale pagulasseisundi, kui rahvusvahelise kaitse sisu, nimelt pagulasseisundi saajate elamistingimused taotlejale rahvusvahelise kaitse juba andnud teises liikmesriigis (käesoleval juhul: Itaalia) ei vasta direktiivi 2011/95/EL artikli 20 ja sellele järgnevate artiklite nõuetele, rikkumata siiski Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklit 4 või Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artiklit 3?
2. Kas juhul, kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, on see nii ka siis, kui pagulasseisundi andnud liikmesriigis (käesoleval juhul: Itaalia)
 - a) ei anta pagulasseisundi saajatele toimetulekut tagavaid hüvitisi või antakse neid teiste liikmesriikidega võrreldes tunduvalt väiksemas mahus, kuid muus osas ei kohelda neid liikmesriigi enda kodanikest erinevalt?
 - b) antakse pagulasseisundi saajatele küll direktiivi 2011/95/EL artiklis 20 ja sellele järgnevates artiklites sätestatud õigused, kuid nende võimalus asjaomaseid hüvitisi või riiklikke hüvitisi asendavaid või täiendavaid perekondlike või kodanikuühiskonna võrgustike hüvesid saada on tegelikult raskendatud?

3. Kas direktiivi 2013/32/EL artikli 14 lõike 1 esimese lausega või eelkäijaks olnud direktiivi 2005/85/EÜ artikli 12 lõike 1 esimese lausega on vastuolus sellise siseriikliku sätte kohaldamine, mille kohaselt ei vii taotlejaga isikliku vestluse ärajätmine olukorras, kus varjupaigaasutus on direktiivi 2013/31/EL artikli 33 lõike 2 punktis a või eelkäijaks olnud direktiivi 2005/85/EÜ artikli 25 lõike 2 punktis a sätestatud pädevust kasutades varjupaigataotluse vastuvõetamatuks tunnistanud, selle otsuse tühistamiseni vestluse ärajätmise tõttu, kui taotlejal on apellatsioonimenetluses võimalus esitada kõik asjaolud, mis räägivad vastuvõetamatuks tunnistamise otsuse vastu, ja ka neid arvestades ei saa asjas teistsugust otsust teha?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta direktiiv 2013/32/EL rahvusvahelise kaitse seisundi andmise ja äravõtmise menetluse ühiste nõuete kohta (ELT 2013, L 180, lk 60).

⁽²⁾ Nõukogu 1. detsembri 2005. aasta direktiiv 2005/85/EÜ liikmesriikides pagulasseisundi omistamise ja äravõtmise menetluse miinimumnõuete kohta (ELT 2005, L 326, lk 13).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Verwaltungsgerichtshof (Austria) 28. augustil 2017 – Stefan Rudigier

(Kohtuasi C-518/17)

(2017/C 392/21)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Verwaltungsgerichtshof

Põhikohtuasja pooled

Kassatsioonkaebuse esitaja: Stefan Rudigier

Kaasatud isik: Salzburger Verkehrsverbund GmbH

Eelotsuse küsimused

1. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. oktoobri 2007. aasta määruse (EÜ) nr 1370/2007 ⁽¹⁾, mis käsitleb avaliku reisijateveoteenuse osutamist raudteel ja maanteel ning millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrused (EMÜ) nr 1191/69 ja (EMÜ) nr 1107/70, artikli 7 lõige 2 on kohaldatav ka juhul, kui viidatud direktiivi artikli 5 lõike 1 teises lauses nimetatud teenuste riigihankelepingud avaliku reisijateveoteenuse osutamiseks bussiga sõlmitakse kooskõlas riigihankeid reguleerivates direktiivides (direktiiv 2004/17/EÜ või direktiiv 2004/18/EÜ) sätestatud menetlusega?
2. Kui vastus esimesele küsimusele on jaatav:

Kas juhul, kui rikutakse kohustust avaldada vähemalt üks aasta enne konkurentsil põhineva menetluse väljakuulutamist määruse (EÜ) nr 1370/2007 artikli 7 lõike 2 punktides a–c märgitud teave, tuleb hanget, mille kohta ei avaldatud kõnealust teavet üks aasta enne menetluse alustamist, kuid mis toimus vastavalt sama määruse artikli 5 lõike 1 teisele lausele kooskõlas riigihankeid reguleerivates direktiivides ettenähtud menetlusega, pidada õigusvastaseks?